

Preparant el Nadal

Dg, 20/12/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

Les classes ja s'han acabat i els seminaristes van marxant. Aquests darrers dies són, com arreu, un allau de celebracions nadalenques. La veritat és que en aquest país el Nadal té una preparació remota i una preparació pròxima. La remota, la més pintoresca al meu parer, comença a mitjans d'octubre: comerços i cases comencen a guarnir-se i apareixen els primers productes típics del Nadal més sofisticat, des del torró espanyol fins al panettone italià. A mi se'm fa difícil d'encaixar la calor i els arbres de Nadal. I el torró, amb la xafogor, no passa! Però tinc la certesa que el Nadal té aquí un sabor molt peculiar, una festa que no només és creient, que ho és, ni només familiar, que també ho és, sinó sobretot una festa de somnis, d'il·lusions, de fugides endavant per creure que es pot estar millor i es pot viure millor. Diuen que el veneçolà sempre ha estat festiu però que ara, amb la bonança petrolera dilapidada i amb les noves precarietats, la necessitat de festa es concentra especialment en el Nadal. No és pur consumisme i prou, que també ho és, sinó sobretot la necessitat d'escapar d'una realitat feixuga i dolorosa. I em fa pensar que és un sabor divers del Nadal que conec, que potser el nostre Nadal està mancat d'aquesta peculiaritat perquè, en realitat, no ens enlaira gaire més amunt del que ja vivim cada dia.

La preparació propera del Nadal m'agrada especialment per dues celebracions molt simpàtiques, les misses de "aguinaldo" a les parròquies i el sopar nadalenc de "benefactores" al seminari.

Les misses de "aguinaldo" són tota una institució. En realitat és una novena que comença el 16 de desembre. Les parròquies celebren de matinada, abans en plena nit, ara cap a les 5 del matí degut a la inseguretat que desanima qualsevol sortida en la foscor. La gent hi assisteix força, canten "aguinaldos", nades, davant el pessebre, tot compartint el primer cafetó, ben calent, i abrigats com no van mai, perquè a desembre, segons ells, refresca, tot i que podem estar a 26 graus! Després la missa. I acabada la missa hi ha un "compartir", un esmorzar amb el que cadascú ha portat de casa seva, que pot ser ben variat i no necessàriament de saviesa nutritiva ni de sobrietat en la beguda. I després cadascú a la seva feina, que s'ha fet de dia. És tant bonic que cada any em fa vèncer la meva proverbial mandra matinal per anar-hi. Són misses màgiques on sento especialment l'espera i l'esperança d'un Déu que es farà de nou present per portar una mica de consol al seu poble, als més desafortunats, als que més el necessiten, als que se senten i se saben maltractats.

El sopar nadalenc del seminari és tot un espectacle. Hi són convidats els “benefactors” del seminari, persones i institucions que amb el seu ajut fan possible, de vegades quasi miraculosament, la vida de la comunitat. Tot ho fan els seminaristes, menys menjar: des de les invitacions fins a la rentada de plats i olles després de la festa. S’organitzen per comissions, d’ambientació, d’animació, d’acolliment, de preparació de l’eucaristia prèvia, de cuina, de servei de taules. El cor del seminari anima especialment amb el seus “aguinaldos”. El menú és el tradicional de Nadal, “hallacas” amb “pan de jamón” i una mica d’amanida. La “hallaca”, o “ayaca”, és el plat tradicional del Nadal veneçolà. Diuen que era el plat dels esclaus de la colònia, que recollien les restes dels àpats dels seus senyors, els barrejaven i els enfilaven en una massa farinosa de blat de moro que embolicaven amb una fulla de plàtan per posar-la a bullir. L’elaboració de les “hallacas” és una festa familiar: cada família en fa un munt per tenir-ne tot al llarg de les festes nadalenques, per consumir-ne i oferir-ne a qualsevol visita o veí. Em passa amb les “hallaques” el mateix que amb el torró a Barcelona, que n’acabo ben tip. Però aquí em resulta tant entranyable, les del seminari, les que et fan arribar alumnes de l’escola de teologia per a laics, les que t’ofereixen a les diverses comunitats: tot el dia amb una “hallaca” sota el braç. I sento que tot és gràcia, que darrera cada “hallaca” hi ha una ma amiga, un “benefactor” que em fa sentir l’amistat i la presència de Déu.